

уголѣмена. Бѣхъ махнѣли една отъ стѣнитѣ, и занданѣтъ ни бѣше съединенѣ съ стѣнитѣ, когото едно врѣме Оробони и Вила държяхъ.

Турихъ одърѣтъ си на сѣщото мѣсто, дѣто бѣше одърѣтъ на Оробони, дѣто бѣше умрѣлъ. Драго ми бѣше да държѣхъ сѣщото мѣсто; струваше ми се, че туй ме приближаваше до него. Виждахъ го често на сѣнѣ; струваше ми се, че духѣтъ му наистина дохождаше да ме посѣти, и че душата ми приемаше отъ него едно небесно утѣшенѣе.

Зрѣлицето на сичкитѣ мѣки истеглени отъ Марончели, било додѣто му рѣжяхъ кракѣтъ, било слѣдъ тая операция, бѣше направило душата ми по яка. Нѣ Богъ, който прѣзъ болѣстѣта на приятелятъ ми, бѣше ми далъ здравѣе, защото моитѣ грижи му бѣхъ потрѣбни, отне ми го щомъ хванѣ да може да се държи на кокили.

Имахъ много циреи, които ме правяхъ много да страдамъ. Тѣ прѣминѣхъ, и сѣтнѣ осѣтихъ ветхитѣ грѣдни болки, нѣ по задушни отъ колкото никоги, а осѣнѣ туй и замаивания и колецѣ.

Казвахъ си: «Редѣтъ ми доде. Ще бѣдѣ ли по малко трѣпливѣ отъ другарѣтъ си?»

И отъ тогази се стараяхъ, колкото е възможно, да подражавамъ неговата добродѣтель.

Не трѣбува да се съмнѣвами, че сѣко човѣшко положенѣе си има длѣжноститѣ. Длѣжноститѣ на болниятъ сѣ трѣпливостѣта, дѣрзостѣта, постоянното старанѣе да не бѣде неблагоопрятенѣ на ония, които го заобикалятъ.

Марончели на кокилитѣ си, нѣмаше веке сѣщата пѣргавостъ, както едно врѣме, и му бѣше жялно за нея, като го бѣше страхъ, че не ще може да я у-